

- визначення відхилень від заздалегідь встановленого плану і регулювання ходу виробництва, здійснюваного для того, щоб ліквідувати наслідки небажаних відхилень і забезпечити своєчасне виконання основних задач управління виробництвом [3].

Таким чином, сільське господарство в сучасних умовах поступово перетворюється на найважливіший сектор глобальної торгової системи. Необхідно зазначити, що процес виробництва по даній продукції повинен ретельно контролюватися та враховувати всі економічні, екологічні, соціальні та природно кліматичні чинники.

Список використаних джерел

1. Подкуйко Н.Д. Економічний менеджмент / Н.Д. Подкуйко. – К.: ДАКККіМ, 2009. – 123 с.
2. Савчук В.К. Аналіз господарської діяльності с.-г. підприємств / В.К. Савчук. – К.: Урожай, 2003.- 350 с.
3. Стадник В.В. Менеджмент: Навчальний посібник / Стадник В.В., Йохна М.А. – К.: Академвидав, 2003. – 464 с.
4. Шморгун Л.Г. Менеджмент організацій: Посібник / Л.Г. Шморгун. – К.: Знання, 2011. – 436 с.

Микитюк Кристина Валеріївна,

студентка навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів напряму підготовки «Економіка і підприємництво» Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к.е.н., доцент Покотильська Н.В.

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

У сучасний складний для України період проблема підвищення ефективності інноваційної діяльності вітчизняних підприємств набуває принципового значення, оскільки її вирішення дасть змогу перейти до

створення і використання технологій більш високого рівня, а отже, прискорити економічне зростання національної економіки.

Вплив інноваційного чинника на виробництво сьогодні є радикальним і комплексним. Надзвичайно велика вигода провідних фірм від інноваційної діяльності обумовлена тим, що вони під гаслом експорту новітніх технологій насправді передають тільки не дуже ефективні та застарілі технології. Справді, інновації, а значить і наука, що їх продукує, сьогодні набагато менш доступні, ніж найцінніші природні ресурси. Причиною є те, що ними володіють лише високорозвинуті країни, що дає змогу їм, по суті, утримувати монопольне становище і, таким чином, привласнювати надприбуток. Варто наголосити, що саме володіння інноваціями, котрі є стимуляторами розвитку підприємства, забезпечує перемогу у конкурентній боротьбі.

Сьогодні інновації стають ключовим чинником розвитку для більшості підприємств. Характерною є зростаюча кількість наукових праць, де досліджується інноваційна діяльність. У більшості з них акцент робиться не на ціновому механізмі конкуренції, а на інноваційних процесах, пов'язаних з поліпшенням всього виробничо-господарського потенціалу підприємства. Ось чому вітчизняні вчені намагаються обґрунтувати національні інноваційні пріоритети, знайти дієві механізми залучення й ефективного використання інновацій. Однак масштаби та рівень наукової розробки зазначених проблем залишаються недостатніми.[2]

Інноваційний процес – це процес перетворення існуючого знання в інновацію, в ході якого інновація формується від задуму, від ідеї до вимірюваного результату, продукту, технології або послуги і впроваджується в практичне використання. Важливо, щоб інновації приносили конкретну господарську та соціальну вигоду для споживача. Це зумовлює поширення інновації на ринку

Світовий досвід свідчить, що у найбільш економічно розвинутих країнах світу саме інновації є вирішальною умовою забезпечення стабільного довгострокового економічного розвитку.

Стан інноваційної діяльності в Україні характеризується:

- недостатніми обсягами реалізованої інноваційної продукції. Частка реалізованої інноваційної продукції в загальному обсязі реалізованої промислової продукції у 2010 році становила лише 3,8 %, обсяг імпорту високотехнологічної продукції перевищував обсяг її власного виробництва;

- низьким рівнем інноваційної активності сільськогосподарських підприємств. За часткою підприємств, що займалися інноваціями, Україна значно поступається розвиненим країнам [1]. Так, у 2010 році інноваційною діяльністю у промисловості займалися 1462 підприємства, або 13,8 % загальної кількості промислових підприємств (у 2009 році – 1411 або 12,8 %), що свідчить про поступове пожвавлення інноваційної діяльності у посткризовий період, проте досягнути принаймні докризових показників не вдалось (у 2007 році – 14,2 %). У ринкових умовах господарювання для підприємств аграрного сектору економіки України одним із головних чинників розвитку виробництва є залучення інвестиційних і інноваційних ресурсів. У 2011р. суб'єктами господарювання за рахунок усіх джерел фінансування у сільське господарство, мисливство, лісове господарство вкладено 18,2 млрд.грн. інвестицій в основний капітал, що на 32,0% більше, ніж у 2010р. Питома вага інвестицій у зазначені види економічної діяльності становить 7,7% від загальнодержавного обсягу інвестицій в основний капітал (у 2010р. - 7,2%). За рахунок коштів державного бюджету освоєно 317 млн.грн., що становить 1,7% інвестицій в основний капітал у цей вид діяльності. Слід зазначити, що вагому частку інвестицій у сільське господарство, мисливство, лісове господарство освоєно у рослинництві (71,0%). У розвиток підприємств сільського господарства, мисливства, лісового господарства станом на 31 грудня 2011р. вкладено 813,4 млн.дол. США прямих іноземних інвестицій (наростаючим підсумком з початку інвестування), що становить 1,6% загального обсягу прямих іноземних інвестицій в Україну [5];

- низьким рівнем підприємницької активності в інноваційній сфері малого та середнього бізнесу, який є найбільш масовою, динамічною та гнучкою

формою організації підприємств, рушієм економічного зростання в найбільш економічно розвинутих країнах світу. На жаль, в Україні малий інноваційний бізнес не виконує цієї функції (лише 6 % малих та 16 % середніх промислових підприємств в Україні є інноваційно активними, тоді як, наприклад, у Польщі – понад 30 %).

Відтак основною проблемою в інноваційній сфері залишається низька сприйнятливість підприємницького сектору до інновацій, що обмежує зростання продуктивності праці, зниження енергоємності виробництва, не створює підґрунтя для модернізації та структурної перебудови економіки, не забезпечує її якісного оновлення. Зміна динаміки економічного зростання без впровадження у промислове виробництво нових високих технологій веде до зростання енерго-, ресурсовитратності виробництва, зниження конкурентоспроможності економіки, перетворення України на аутсайдера світового економічного розвитку.[4]

Актуальність формування та постійного вдосконалення національної системи управління нововведеннями зумовлена місцем, яке посідає НТП у житті суспільства, особливо в період економічних трансформацій.

По-перше, НТП забезпечує інтенсивний розвиток виробничих сил і підвищення техніко-економічного рівня продукції; дозволяє підвищити можливості імпортозаміщення і збільшити експортний потенціал держави. По-друге, усвідомлення ресурсних та екологічних обмежень, орієнтація на світовий ринок, викликає нагальну необхідність сполучення інвестицій з інноваціями, оскільки застосування застарілих рішень, обертається значними збитками і втратою конкурентоздатності національної економіки.

По-третє, централізований механізм управління НТП в Україні демонтований, тоді як виробничо-економічні системи поки що не мають достатньої рефлексії до нововведень. Розвиток виробничо-економічних систем на переважно екстенсивній основі призвів до консервації застарілих виробничих процесів, деградації якості продукції.

Отже, підприємці повинні усвідомлювати, що управління нововведеннями є серцевиною підприємницької діяльності, необхідною умовою успішного бізнесу, тому що саме нововведення сприяють підвищенню якості і зниженню собівартості продукції, забезпечують її конкурентоспроможність, а відтак й ефективну присутність підприємств та організацій на ринку товарів і послуг. [3]

Список використаних джерел

1. Сухоруков А.І. Економіка та організація інноваційної діяльності / А.І. Сухоруков. — К.: КНЕУ, 2010.
2. Боярська М.О. Управління інноваційними процесами на підприємствах: особливості реалізації / М.О. Боярська // Економіка підприємства та управління виробництвом. – 2011. – №4. – с.112-116.
3. Геєць В.М. Інноваційно-технологічний розвиток економіки / Геєць В.М., Семиноженко В.П., Кваснюк Б.Є. - К.:Фенікс, 2009.
4. <http://www.niss.gov.ua/articles/654/>
5. http://agroua.net/news/news_38766.html

Михальчишен Дмитро,

студент навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів напряму підготовки "Економіка підприємства", Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к.е.н., доцент Покотильська Н.В.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Стан економіки держави, а отже, її майбутнє визначають високотехнологічні підприємства, які створюють нові продукти й послуги. Основою стратегічного курсу України, його базовим принципом має стати реалізація державної політики, спрямованої на запровадження інноваційної